

Тепавски. Защото ти сега цъфтишъ и всѣки
лъхъ на любовта разкръвява въ тебъ благовонни
цвѣтя, защото ти си тайна, която дири своя га-
датель, защото ти си енигма —

Дѣла. (Съ болка.) Вѣрно че първата любовъ е
енигма. Азъ бѣхъ школница, дѣте, а искахъ да те
срѣщамъ, да те виждамъ. . . Защо? За какво —
не знаяхъ. Усѣщахъ само, че нѣщо ме тегли къмъ
тебе.

Тепавски. Послѣ?

Дѣла. Послѣ, като се раздѣлихме, потъгувахъ,
забравихъ те и се задохихъ по любовъ. Азъ тогава
обичахъ Павла. Интъкъ не бихъ го взела за мъжъ.
Послѣ кой знай защо? Почна да рови тия книги...
Стана такъвъ сухъ, сѣкашъ ми очужде . . . И,
право, не знай защо. . . .

Тепавски. (Напрѣгнато.) Какво защо?

Дѣла. Въ минути на уединение, когато виш-
нята почна да цвѣти и се вгледахъ въ бисернитѣ
цвѣтинки — азъ си спомнихъ за тебъ. Когато
славѣя прилѣтя въ нашата градина и пропя първи
трели — спомнихъ си за тебе; твоя образъ зажи-
въ прѣдъ менъ и въ мене се пробуди онова свѣтло,
чисто нѣщо, което наричаме първа любовъ.

Тепавски. Колко незаличима е първата лю-
бовъ!

Дѣла. Не помня дѣ съмъ чела, но тая ми-
сълъ никога нѣма да забравя.

Тепавски. Коя мисълъ?

Дѣла. Че жената на всичко може да измѣни,
само на образа ня първата любовъ не може стори
измѣна.